

SĂ ÎNȚELEGEM MAI BINE MESAJUL PAȘTELUI

Astăzi aș vrea să vorbim despre una dintre cele mai mari sărbători ebraice, care este un moment unic din istoria noastră și despre simbolistica mâncării de Paști.

- - Aș vrea să începem cu azimile. De ce sunt azimile diferite de pâine? Care este diferența dintre ele? Cum pregătim azimile? Care este rețeta?

Pentru a pregăti azimile, se ia făina care provine din cerealele principale, adică din grâu, orz și ovăz și se amestecă cu apă. Când facem aceasta, are loc o reacție chimică ce duce la crearea glucozei, iar din glucoză rezultă dioxidul de carbon care provoacă creșterea compoziției. Aceasta se întâmplă în mod normal și provoacă creșterea pâinii.

Uneori, noi dorim să stimulăm creșterea compoziției și să facem o pâine mare și pufoasă. Ce facem atunci? Adăugăm drojdie. Drojdia este o bacterie care cauzează o reacție chimică mai mare, adică degajă mai mult dioxid de carbon care provoacă o creștere mai mare.

Când dorim să obținem azimi, noi împiedecăm de fapt desfășurarea acestei reacții chimice. Ce facem pentru aceasta?

Punem apă peste făina obținută din cerealele enumerate mai sus, o frământăm repede, formăm din ea turte și le dăm la cuptor, tot procesul acesta fiind făcut în optsprezece minute. Prin faptul că facem aceasta, noi împiedecăm creșterea compoziției.

a - Acesta este motivul pentru care azimile nu sunt o mâncare naturală, ci sunt ceva mai presus de natură. Ce înseamnă aceasta? Este normal, natural și firesc ca compoziția să crească, dar este anormal să-i împiedecăm creșterea. Aceasta înseamnă că aici avem un mesaj important? Dacă da, care este acesta?

Aceasta înseamnă că unul dintre mesajele azimilor este că sarcina omului pe acest pământ este să lupte împotriva a ceea ce este natural sau firesc în el însuși, să lupte împotriva naturii, a firii sale păcătoase, a eu-lui personal.

Dacă studiem cu atenție trupul uman, vom observa că avem multe lucruri care ne

aseamănă cu regnul animal. Astfel,

- animalul vrea să mănânce, și noi vrem să mâncăm;
- animalul vrea să bea apă, și noi vrem să bem;
- animalul are instincte și imbolduri, iar noi avem imbolduri și dorințe;
- animalele se înfurie și vor să fie primele. De exemplu, un animal care aleargă într-o cursă, vrea să fie primul. Dar și noi vrem să fim primii și avem onoare, principii, etc. Așadar, omul are multe lucruri comune cu animalele: are dorințe și imbolduri ca animalele, dar cu toate acestea există ceva care ne face diferiți de regnul animal.

a - Ce anume ne face diferiți de animale? Sufletul. Noi nu suntem trupuri cu suflete, ci suntem suflete cu trupuri.

Astfel, provocarea vieții noastre este să luptăm împotriva firii noastre păcătoase, a instinctelor noastre, a părții animalice din noi. Trebuie s-o stăpânim și să nu-i permitem să ne stăpânească ea pe noi.

Acesta este motivul pentru care în limba ebraică cuvântul folosit pentru „împărat” este „melech” care este alcătuit din trei litere: „**Mem**” (מ), „**Lamed**” (ל) și „**Huf**” (ה).

- „**Mem**” (מ) provine de la „moah”, adică „creier”;
- „**Lamed**” (ל) provine de la „lave”, adică „inimă”; iar
- „**Huf**” (ה) provine de la „chiloim” și se referă la partea de jos a ființei umane, partea unde se află intestinele, rinichii, etc.

Astfel, în limba ebraică „împăratul” este cineva care își pune creierul (moah), mai presus de emoțiile sale, și creierul și inima, mai presus de partea de jos a trupului său, adică mai presus de dorințele, plăcerile și poftele sale.

Aceasta este Regalitatea, conducerea creierului, adică a Cuvântului lui Dumnezeu și a inimii peste emoțiile și dorințele carnale ale omului.

Ce obținem dacă pronunțăm cuvântul „melech” invers? Obținem cuvântul „chilem”

care înseamnă „ceva dezgustător”, și ne spune că dacă un om îngăduie să fie condus de patimile și poftele sale firești, adică pune plăcerile firești mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și de inima sa, este dezgustător și duce o viață care nu merită trăită.

Viața care merită să fie trăită este viața condusă de creier și de inimă pentru că acolo coboară Cuvântul lui Dumnezeu care conduce gândurile și emoțiile noastre și stăpânește plăcerile și pornirile noastre firești.

Așadar, aceasta este însemnătatea cuvântului împărat.

Zoharul ne învață că omul a fost singurul animal din creație care a stat în picioare. (*Zoharul* este o colecție de comentarii despre Tora). De ce? Pentru că felul în care am fost poziționați ne învață o lecție foarte importantă.

Astfel, Capul, creierul, mintea trebuie să fie mai presus de inimă, și ambele trebuie să fie deasupra părții noastre de jos, a plăcerilor și patimilor noastre.

Toate celelalte animale umblă având toate acestea la același nivel adică, începând cu capul, inima și partea din spate a corpului lor, toate sunt pe aceeași linie, ceea ce înseamnă că nu există nici o luptă între ele, ci totul se bazează pe instinct.

Dar omul trebuie să stea drept pentru că trebuie să fie condus de Cel ce este mai presus de toate lucrurile. Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu coboară la minte și la inimă, ca să luăm aminte la El, să gândim ca El și să ne lăsăm conduși de El. În felul acesta, El ne ajută să înțelegem care este voia Sa și s-o urmăm.

Într-un fel, este ciudat și mai greu să umblăm în două picioare; ar fi mai normal să umblăm în patru picioare, pentru că dacă avem poziția bipedă, trebuie să avem o structură osoasă bună și un echilibru bun.

a- Dar unde se află centrul de echilibru? În ureche. Care este cuvântul pentru ureche în limba ebraică? „Ozen”. Dar pentru echilibru? „Izen”. Este de fapt același cuvânt, doar că este vocalizat diferit. De ce? Pentru că urechea este atât sursa echilibrului fizic, cât și a echilibrului duhovnicesc. Urechea este sursa echilibrului duhovnicesc deoarece, prin faptul că ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și luăm aminte la El, noi găsim un echilibru în viață și calea spre EL, spre Viața veșnică. În ce privește echilibrul fizic, în ureche există o balanță care asigură echilibrul trupului.

Este interesant faptul că limba ebraică a vorbit despre aceasta încă de la început, deși știința omenească a descoperit faptul că urechea este răspunzătoare de echilibrul trupului, doar acum șaptezeci de ani. Totuși, limba ebraică a avut această cunoștință încă de acum 5770 de ani. Este un lucru minunat, nu-i așa? Acesta este meritul Creatorului, care a creat trupul uman și ne-a dat limbajul Său ca să putem ști aceste lucruri.

Așadar, provocarea ființei umane este să fie un împărat, un melech, ceea ce înseamnă că mintea, adică Cuvântul lui Dumnezeu stăpânește asupra emoțiilor, a inimii, iar împreună stăpânesc asupra ispitelor firii.

a- Ceea ce ne învață azimile este că pentru a deveni un om duhovnicesc, noi trebuie să luptăm împotriva naturii noastre firești, animalice. Dar aceasta nu este o sarcină ușoară, ci este o mare provocare. Dacă într-o zi trecem pe lângă o femeie frumoasă și nu ne întoarcem capul după ea, aceasta dovedește că împărățim, că domnim. De ce? Pentru că în clipa aceea nu mă las condus de instinctul meu, de dorința mea, ci sunt condus de Ceva mult mai măreț și anume de voia lui Dumnezeu.

Așadar, de fiecare dată când treceți printr-o astfel de situație și nu cădeți în extrema greșită, dovediți că sunteți un împărat. De fiecare dată când nu ne lăsăm conduși de dorințele noastre firești, suntem mai aproape de ceea ce ne învață tot Cuvântul lui Dumnezeu: să devenim împărați alături de El. Dar pentru a atinge această culme a biruinței, trebuie să fim dispuși să luptăm împotriva firii animalice din interiorul nostru.

Aș vrea să vă spun un secret: aceasta este biruința vieții noastre: momentul în care facem numai ceea ce ne învață Cuvântul lui Dumnezeu și nu mai cădem în ispite.

De fapt, când obținem respectul oamenilor în viața de zi cu zi? Ca să înțelegeți ce vreau să spun, am să vă dau un exemplu.

Când eram în liceu, s-a ținut un concurs se banane, adică cine putea să mănânce cele mai multe banane câștiga un premiu. Cred că concursul a fost câștigat de cineva care a mâncat cincizeci de banane. Spuneți-mi, vă rog, l-ați respecta pe omul acela pentru ceea ce a făcut? Da sau nu? Nu! De ce? Pentru că un cimpanzeu ar fi putut face mult mai bine ceea ce a făcut el și să fi mâncat în jur de trei sute de banane. Astfel, dacă un animal poate face mult mai bine ceva ce face un om, noi

tindem să avem foarte puțin respect pentru omul acela. Dar ce vom respecta? Faptele de vitejie într-o luptă și sacrificiul pe care îl face un om pentru un alt om. Dar în sport ce respectăm? Când vedem că sportivii joacă corect, când joacă uniți ca o echipă, când vezi sacrificiul pe care îl fac, sau când cineva continuă să lupte pentru echipa sa chiar dacă este accidentat. Acestea sunt calități umane, nu animale. Sacrificiul și dăruirea sunt calități umane, sunt calități pe care le întâlnești numai la oameni. Noi respectăm aceasta chiar dacă o vedem în lumea sportului. De ce? Pentru că esența a ceea ce suntem noi nu este partea animalică, ci este ceva mult mai înalt și mai măreț, este sufletul.

Așadar, pentru om biruința este ca sufletul său, pe care i l-a dat Dumnezeu, să-l conducă mai presus de instinctul său animalic, ca să-L slujească pe Dumnezeu prin Cuvântul pe care i l-a dat El.

a- Acum aș vrea să vă duc într-o scurtă călătorie în grădina Eden, pentru că aș vrea să observăm ce s-a întâmplat acolo. S-ar putea ca ceea ce vă voi spune astăzi să vă tulbure puțin.

□ - Haideți să vedem primul lucru care s-a întâmplat acolo:

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...” (Geneza 1.26).

Cu cine a vorbit Dumnezeu când a zis: „Să facem om...”? Cu îngerii. Corect? Dar de ce a vorbit cu ei? Ce vrea să ne învețe Dumnezeu prin aceasta? El nu are nevoie să întrebe pe nimeni și nici să se sfătuiască cu cineva, dar prin ceea ce a făcut aici, vrea să ne arate că înainte de „dereheretz”, adică înainte de a lua o decizie majoră în viață, trebuie să vorbim cu cineva, să ne sfătuim cu cineva.

Astfel, înainte de a vă căsători, voi trebuie să vorbiți cu cineva despre aceasta. Nu mergeți acasă și spuneți: „M-am căsătorit!”, ci vorbiți mai întâi cu părinții și cu familia, cereți sfatul lui Dumnezeu, și abia după aceea pășiți.

□ - Să mergem mai departe. Cuvântul și înțeleptii noștri ne învață că primul om a fost un om duhovnicesc, făcut după chipul lui Dumnezeu, și că avea și partea bărbătească și partea femeiască împreună.

□ - Apoi, Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.” (Geneza 2.18). Vedeți? În trupul duhovnicesc, omul avea partea

bărbătească și partea femeiască împreună, dar el era singur. De ce era singur? Pentru că nu putea dăruia nimănui nimic. Și ce a făcut Dumnezeu? L-a pus pe Adam într-un trup de țărână și l-a așezat în grădina Eden:

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2.7). Apoi, *„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească.”* (v. 15).

Ce a făcut Domnul Dumnezeu în continuare?

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină,

dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (v. 16-17).

De ce i-a poruncit Dumnezeu aceasta, omului? Pentru că El știa că dacă omul va mânca din acel pom, binele și răul aveau să fie amestecate, iar omul avea să devină confuz, și nu va mai ști ce este bine și ce este rău; partea firească, cea a poftelor și a dorințelor carnale avea să crească tot mai mult, iar omul nu mai putea face deosebirea între ceea ce voia el și voia lui Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu nu i-a interzis omului să facă aceasta, doar de dragul de a-i interzice, ci pentru că voia ca omul să-L urmeze pe El; voia ca omul să nu cadă în capcana poftelor și a patimilor, voia să nu-și urmeze propriile instincte, poftă și dorințe, ci voia să continue să-L urmeze pe El.

Ce s-a întâmplat în continuare? Dumnezeu a zis:

„Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.” (v. 16).

De fapt, Dumnezeu a vrut să-i dea omului o pereche, un tovarăș de viață. Aici se întâmplă însă ceva interesant. Astfel, dacă citim mai departe, vedem că în momentul acesta se întrerupe povestirea și se vorbește despre altceva; avem o scurtă pauză în care ni se spune:

„Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.”

Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească, și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele.” (v. 18-19).

Așadar, fiecare animal avea să poarte numele pe care i-l dădea Adam, pentru că el a primit sarcina de a pune nume la toate animalele din regnul animal. Adam avea cunoștința necesară despre animale pentru a face aceasta; el cunoștea limba sfântă, alfabetul ebraic, iar prin asocierea lor, el înțelegea că literele alese pentru a fi asociate în numirea unui animal aveau să descrie perfect caracterul aceluși animal.

Așadar, Adam a primit sarcina de a pune nume fiecărui animal.

„Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului, dar, pentru om, nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească.

Atunci, Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei.

Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.

Și omul a zis: „lată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi „femeie”, pentru că a fost luată din om.” (v. 20-23).

□ - Aici aș dori să fim atenți la ceva.

În limba ebraică, cuvântul pe care îl avem pentru „coasta lui” este „partea lui”. Atunci ce înseamnă când citim „una din părțile lui”? Așa cum știm, primul om, adică cel duhovnicesc, a fost făcut parte bărbătească și parte femeiască, iar atunci când citim că Dumnezeu i-a luat o coastă afară, în limba ebraică avem scris că i-a luat de fapt afară partea femeiască și a despărțit-o de partea bărbătească.

□ - Ceea ce doresc să urmărim în continuare sunt cuvintele lui Adam: „lată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea!”

Ce a vrut să spună Adam prin aceste cuvinte? Înțelepții noștri ne învață că Adam nu numai că a dat nume animalelor, ci a ieșit cu ele în natură pentru a le observa și studia, dar nu s-a simțit împlinit până când nu a primit și el o pereche, adică până când nu a fost creată Eva.

Întrebarea care se ridică aici este: De ce l-a pus Dumnezeu pe om să pună nume la fiecare animal? Ce urmărea El prin aceasta?

După cum știm, Dumnezeu nu face nimic fără ca acel lucru să aibă o importanță. Și atunci, de ce i-a dat Dumnezeu poruncă omului să pună nume la fiecare animal? Întotdeauna când citim Tora, noi trebuie să fim foarte atenți la ceea ce face Dumnezeu, ca să putem înțelege lucrurile.

□ - În primul rând, Dumnezeu l-a creat pe om parte bărbătească și parte femeiască pentru că El știa că atunci când avea s-o ia pe Eva din om, el avea să trăiască într-o armonie desăvârșită cu ea.

Dar după ce l-a creat pe om și a spus: „*Nu este bine ca omul să fie singur*”, Dumnezeu nu a creat-o imediat pe femeie ci, dintr-o dată, i-a dat poruncă lui Adam să pună nume la toate animalele create. Adam a făcut aceasta, dar nu a putut găsi pe nimeni care să i se poată potrivi lui, iar atunci „*Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei.*

Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.

Și când a văzut-o, omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea!”

Așadar, de ce a fost trimis omul să numească toate animalele? Ce voia să facă Dumnezeu prin aceasta? El voia ca Adam să le studieze ca să vadă că omul nu este compatibil cu animalul. De aceea, nu și-a putut găsi omul o pereche dintre animale și Dumnezeu a adus la el partea care era luată din el și era compatibilă cu el.

□ - Următorul lucru pe care îl vedem este șarpele.

Tora spune că șarpele era cel mai șiret dintre toate fiarele câmpului. Dar ce mai observăm în legătură cu el? Acest animal vorbea.

În Tora mai există o situație în care vedem un animal care vorbește, acesta fiind măgărița lui Balaam.

Așadar, șarpele din grădina Eden vorbea, iar dialogul dintre el și femeie pare cât se

poate de natural și normal.

Șarpele mergea pe două picioare, adică era biped ca și omul, iar Tora spune despre el că era „arum”. Ce înseamnă cuvântul „arum” în ebraică? „Arum” înseamnă „gol, dezbrăcat”. Ce înseamnă aceasta? Ne-am gândi că nu avea blană ca celelalte animale, dar textul ebraic spune că șarpele era gol și se comporta într-un fel alunecos.

Ce însemnează în limba engleză expresia: „adevăru^l gol golu^t”? Ce aș vrea să spun prin aceasta? Că spun numai adevărul și nu încerc să ascund nimic. Tot așa, cuvântul „arum” din limba ebraică a fost tradus „șiret” dar nu înseamnă numai „șiret” ci și „a fi expus privirii, a fi accesibil”.

Așadar, în limba ebraică, cuvântul „arum” are o dublă însemnătate:

- o dată arată că șarpele era gol, dezbrăcat, expus privirii și în al doilea rând , arată că:

- șarpele era șiret, adică se comporta într-un fel alunecos, seducător, ispititor.

□ - Dar cine mai era acest șarpe? Cuvântul și înțelepții noștri ne învață că „șarpele cel vechi este Satan”.

Șarpele din Geneza era într-adevăr un șarpe foarte ciudat pentru că nu arăta nici pe departe cu șarpele pe care îl cunoaștem și îl avem printre noi.

Astfel, vedem că șarpele umbla în poziție bipedă ca omul și vorbea cu omul. Cu alte cuvinte, șarpele era animalul cel mai evoluat din regnul animal și cel mai apropiat omului. Era aproape uman, dar nu era om. Semăna cu omul și vorbea ca omul, însă nu era om. Dar șarpele acesta mai ascunde o taină: în interiorul lui locuia Satan. Și ce a încercat să facă el? A încercat să-l ispitească pe om, mai bine zis pe femeie, ca să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului.

Dar cum a încercat s-o ispitească pe femeie? El i-a spus ceva foarte interesant. Ascultați ce i-a spus el femeii în limba ebraică:

„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”” (Geneza 3.1).

Ce a încercat să insinueze Satan prin aceste cuvinte? El îi spunea femeii: „Ce

importanță are ce a spus Dumnezeu? Nu ai vrea să fii ca mine și să cunoști toate lucrurile?”

V-ați gândit vreodată ce ne-ar spune animalele dacă ar putea vorbi cu noi? Probabil ne-ar zice: „Tu nu ai dorințe? Nu ai poftte? Nu ai instincte?” Pe undeva, nu ar fi foarte departe de adevăr. De ce? Pentru că într-un fel ne asemănăm cu ele. Aceasta i-a spus șarpele femeii:

„Este adevărat că Dumnezeu a spus să nu vă apropiați de pom, dar voi nu aveți dorințe ca mine, ca noi, animalele? Uită-te, nu arată bine, nu este plăcut la privit, nu simți fluturași în stomac când te gândești la ceva?”

Vedeți? El i-a zis femeii: „Ce contează ce a spus Dumnezeu? Oare chiar a zis să nu vă apropiați de acel pom? De ce trebuie să urmați întocmai ceea ce a spus El?”

Ce încerca să facă de fapt șarpele?

El încerca s-o facă să se concentreze asupra dorințelor, a poftelor, a firii și să pună deoparte Cuvântul lui Dumnezeu, să-L nesocotească. El a făcut aceasta într-un fel foarte alunecos, provocator, pentru că se expunea în fața ei gol, își arăta goliciunea. De aceea spune Tora că *„șarpele era plăcut de privit și de dorit ca să deschidă cuiva mintea.”* (v. 6). (În traducerea noastră scrie: *„pomul era plăcut la privit și de dorit să deschidă cuiva mintea.”*).

Și ce s-a întâmplat? Femeia nu a rezistat ispitei și a căzut.

Priviți șarpele de la început! Haideți să-l descriem. El era un tip înalt și se situa între cimpanzeu și om: o ființă superioară, iar Lucifer știa foarte bine că sângele șarpelui se putea amesteca cu sângele omului. Era singura creatură care putea face aceasta. Nu se putea cu cimpanzeul, pentru că sângele lui nu se putea amesteca cu al omului. Acest lucru nu era posibil cu nici un alt animal: nici cu oaia, nici cu calul, cu nimeni. Dar cu șarpele se putea.

Haideți să vedem cum arăta. Era o ființă superioară, un uriaș preistoric. Ei au găsit acele oase mari, iar eu vă voi arăta în Biblie. Să zicem că această ființă mare avea 10 picioare înălțime (aproximativ 2,5-3 metri), umeri mari și puternici, și arăta ca un om. Mai mult, sângele lui era asemănător cu al omului. Voi puteți încrucișa animalele; ele pot lua sânge superior, forme superioare de viață, dar nu pot trece

pe tărâmul uman, pentru că ultima legătură a fost ruptă.

Câți dintre voi știu că știința nu poate găsi veriga lipsă? Toți știu aceasta. De ce nu o pot găsi? Pentru că ea este șarpele. El este ființa tainică.

Diavolul a venit și a zis: „Eu nu pot crea viață!” Când priviți o femeie și mișcările ei ademenitoare, amintiți-vă că dacă nu este soția voastră sunteți însuflețiți de Satana.

Diavolul a intrat în șarpe, iar el a găsit-o pe Eva, care se plimba goală prin grădina Eden, și i-a vorbit despre „pomul din mijlocul grădinii”. Înțelegeți? El i-a spus că „era frumos și plăcut la privit și de dorit să deschidă cuiva mintea...” Ce a făcut șarpele? A făcut dragoste cu Eva; a trăit cu ea ca un bărbat, iar femeia a văzut că era plăcut și a venit și i-a spus soțului ei. Dar era deja însărcinată de la Satan și a născut pe primul ei fiu, pe Cain, care venea de la cel rău, era fiul Satanei.

Voi spuneți: „Ceea ce spui tu este greșit!” Bine. Vom vedea imediat dacă este greșit sau nu.

„Vrăjmășie voi pune între... sămânța ta și sămânța ei...” (Geneza 3.15). Între cine? Sămânța șarpelui și cea a femeii. Femeia a avut o sămânță și la fel șarpele. „...Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

„A zdrobi” înseamnă „a face o ispășire.”

Aceasta este sămânța șarpelui.

Șarpele, acest uriaș, s-a făcut vinovat de adulter cu soția lui Adam. În ce constă păcatul astăzi? Ce se întâmplă acum? Sunt sigur că înțelegeți la ce mă refer. Și când au făcut aceasta, Dumnezeu i-a chemat pe Adam și pe Eva, dar omul a spus: „Sunt gol.” „Cine ți-a spus că ești gol?” I-a întrebat Domnul. Atunci au apărut scuzele:

„Păi, femeia pe care mi-ai dat-o, mi-a dat... Ea m-a amăgit.” La rândul ei, femeia a zis: „Șarpele mi-a dat... „un măr”.

În ordine, predicatorilor! Vă depășiți pe voi înșivă. Femeia a spus: „Șarpele m-a amăgit...” Ce înseamnă „a amăgi?” „A înșela, a pângări, a murdări.” Diavolul nu i-a oferit niciodată un măr! „Șarpele m-a amăgit... m-a înșelat,” iar aceasta a adus blestemul.

Astfel, Domnul i-a zis femeii: „Pentru că ai ascultat de șarpe și nu de bărbatul tău, ai luat viața din lume, de aceea voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta: cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.” (v. 16).

Omului i-a zis: „Pentru că ai ascultat de nevasta ta, în loc să asculți de Mine..., te-am luat din pământ și te-am făcut ființa cea mai superioară, dar te vei întoarce în țărână.”

„Șarpe, pentru că ai făcut aceasta, nu vei mai merge în picioare, ci te vei târî pe pânțele în toate zilele vieții tale; vei fi urât de toți și hrana ta va fi țărână.”

Aceasta este veriga lipsă. De aici a venit Cain.”

(Citat din predica „**Sămânța șarpelui**”).

Deci, imediat după ce omul a păcătuit, Dumnezeu l-a căutat pe Adam, iar când S-a apropiat de el a știut că a căzut. Haideți să vedem ce a spus Dumnezeu:

„Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”

Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.” (v. 11-12).

Învățații noștri spun că acestea au fost primele cuvinte de nerecunoștință rostite de om înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a privit pe Adam și i-a spus:

„Ți-am dat-o pe femeie ca să fie perechea ta, dar tu nu ai fost recunoscător pentru ceea ce ți-am dat, și pe lângă faptul că nu ai avut grijă de ea, ai și mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci!”

Apoi, Domnul s-a întors spre femeie și i-a zis:

„Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.” (v. 13).

Ce a spus femeia? *„Șarpele m-a amăgit...”*, prin aceasta încercând să nege responsabilitatea pe care o avea față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi, Dumnezeu S-a întors spre șarpe și i-a spus:

„Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale, să te târăști pe pânțele și să mănânci țărână.” (v. 14).

Ce a făcut Dumnezeu cu el? L-a luat, i-a retezat picioarele și l-a făcut să se târască pe pământ. Dar de ce a făcut Dumnezeu aceasta?

În primul rând, Dumnezeu a făcut aceasta pentru a nimici orice posibilitate de unire a omului cu animalul în viitor, apoi a făcut-o ca să-l pedepsească pe șarpe, și în al treilea rând, a făcut-o ca să-i dea omului o lecție, să-i arate că argumentul pe care l-a adus șarpele Evei, adică să fie ca un animal cu instincte, plăceri, dorințe și poftă, este un argument fără temeii.

Așadar, Dumnezeu a retezat picioarele șarpelui ca să arate că argumentele lui sunt fără temeii, nu au nici o temelie, nici un suport. Dumnezeu l-a făcut pe șarpe să arate atât de diferit de forma sa inițială, încât omul să nu mai poată repeta niciodată greșeala făcută în Eden. El a luat acest animal care era atât de asemănător omului și l-a transformat într-o reptilă, în ceva dezgustător.

Dar în urma păcatului săvârșit în Eden, natura omului s-a schimbat, așa că a ajuns să fie condus de dorințe, poftă și patimi.

a - Aceasta este una din lecțiile pe care ne învață azimile.

Azimile sunt o hrană, iar atunci când Dumnezeu a spus: *„Timp de șapte zile să mâncați azimi...”*, ne-a spus de fapt, că noi trebuie să mâncăm o Hrană care să ne ajute să stăpânim natura noastră firească, animalică. Să nu ne lăsăm conduși și stăpâniți de poftele firii deoarece scopul vieții noastre este să stăpânim instinctele și poftele noastre și să ne lăsăm călăuziți numai de Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi evreii, obișnuim să spunem că ne place faptul că Dumnezeu schimbă natura pentru noi, ne place să povestim cum El a deschis marea pentru părinții noștri, dar și Lui îi place să vadă că noi ne schimbăm natura pentru El. Aceasta este lupta noastră în viață și acesta este scopul pentru care ne-a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu: ca să nu ne lăsăm conduși de instinctele și sentimentele noastre, ci să fim conduși de El, de Cuvântul lui Dumnezeu.

Să mergem mai departe.

a - Ce altceva ne învață azimile? Ce anume nu putem găsi niciodată în ele? Ce are pâinea dar nu au azimile? Pentru a face pâinea se folosește drojdia care degajă dioxid de carbon și provoacă dospirea, creșterea pâinii.

Așadar, din ce este făcută pâinea? Pâinea se face din făină, apă, sare și drojdie, aer. Dar aerul nu are nici o substanță, este ceva fals, ceea ce înseamnă că este ceva fals în legătură cu pâinea. Acesta este motivul pentru care pâinea este simbolul aroganței, a fățărniciei, în timp ce azimile simbolizează smerenia, umilința și corectitudinea, pentru că ea spune: „Eu sunt ceea ce sunt. Nu este nimic fals în legătură cu mine și nu am nevoie de nimic din exterior (de drojdie sau aer) pentru a mă face ceva mare, fiindcă eu sunt ceea ce sunt.” Foarte interesant.

a - Un alt mesaj al azimilor este că pentru a fi fericiți în lumea aceasta, noi trebuie să știm cine suntem. Aceasta este umilința și smerenia: să știm cine suntem cu adevărat. Smerenia înseamnă: „Eu știu ce sunt, sunt azimă, sunt făină, apă și sare și nu am nevoie de nimic din afară care să mă definească.” Când un om își trăiește viața așa, aceasta înseamnă eliberare, libertate, pentru că nu are nevoie de nimeni să-l aprobe, pentru că el știe ce este cu adevărat.

Așadar, azimile sunt pâinea smereniei, corectitudinii și libertății. De ce? Pentru că ele ne învață că adevărata libertate nu este cea pe care ne-o dă cineva din afară, pentru că noi știm ce suntem și cine suntem în interiorul nostru.

Aceasta este o lecție foarte importantă.

a - Pentru a vedea care este a treia lecție pe care ne-o dau azimile, să ne gândim la timpul când ne-a scos Dumnezeu din robia Egiptului. El a făcut aceasta într-un fel foarte interesat.

Care era mâncarea pe care o mâncam ca și sclavi? Azimile. De ce mâncam azimi când eram sclavi? Pentru că munceam din greu și nu aveam niciodată timp să lăsăm aluatul să crească. Trebuia să amestecăm repede apa și făina și să coacem pâinea aceea care nu creștea deloc.

Ceea ce urmează este foarte interesant. Ce a făcut Dumnezeu când ne-a scos din robia Egiptului, când ne-a eliberat? El a făcut-o în grabă și din cauza aceasta nu am avut timp să ne lăsăm pâinea să dospească. El a zis:

„Mă pregătesc să vă eliberez din robia Egiptului. Luați făină și apă și faceți repede

pâine.”

Și ce am făcut noi? Am făcut întocmai cum ne-a poruncit: am pus făina împreună cu apa. Dar ce a spus dintr-o dată Dumnezeu? „Plecați!” Nu a putut să mai aștepte Dumnezeu încă optsprezece minute? Nu a putut El să ne lase să plecăm după ce făceam pâinea? Sau n-ar fi putut să ne poruncească cu o zi înainte și să ne spună: „Faceți pâine!”?

De ce am fost răscumpărați de Dumnezeu într-un fel în care exact pâinea pe care am mâncat-o în Egipt, a devenit pâinea eliberării? Știți de ce a făcut aceasta? Pentru că în felul acesta ne învață ceva despre libertate. Azimile ne învață ce este cu adevărat libertatea. Ele ne învață că libertatea cere și un anumit nivel de supunere. Ce înseamnă aceasta? Sclavia egipteană nu a fost libertate. Dar știți care este adevărata eliberare? Adevărata eliberare vine atunci când devii un slujitor al lui Dumnezeu.

Cum este această libertate și ce aduce cu sine? În limba ebraică este o expresie pe care o voi traduce pentru voi și care spune: „Să acceptăm jugul cerului!” Ce înseamnă aceasta? Ce este jugul cerului? Ce este de fapt un jug? Jugul este un dispozitiv de lemn care se pune pe grumazul boilor pentru a trage un car sau pentru a ara. Ce mi-ați răspunde dacă v-aș întreba: „V-ar plăcea să purtați un jug? Ați accepta să vă pun un jug pe umeri?” Ce ați zice dacă v-aș spune că Viața înseamnă să acceptați jugul cerului? Ați fi de acord cu aceasta? Nu cred că ați fi foarte încântați de idee.

Am să vă învăț ceva, am să vă învăț un cuvânt din limba ebraică ce vă va face să înțelegeți cu totul și cu totul altfel însemnătatea expresiei „să acceptăm jugul cerului.”

Care este cuvântul pentru „jug” în limba ebraică? „OL”, care este format din litere „Ain” (א) și „Lamed” (ל). Ce alt cuvânt din limba ebraică are aceeași rădăcină? „Ole”. Ce înseamnă cuvântul „Ole”? „A merge în sus, a se înălța, a se ridica.”

Știți ce înseamnă aceasta? Avem acest animal mare și puternic care poate face multe lucruri folositoare pentru noi, dar știți care este problema cu el? Dacă nu îl prindem la jug, dacă nu controlăm puterea lui, se va pierde, o va lua razna, nu vom putea face nimic cu el. Vedeți? Dacă nu îl înhăptăm, nu ne va fi folositor, dar dacă punem un jug pe el, putem face lucruri mari folosind puterea lui.

Ce ne spune Dumnezeu prin aceasta? Voi, oamenilor, aveți o putere, aveți visuri, aveți dorințe, aveți o minte și gânduri, dar dacă nu există o cale de a le controla, nu vă veți înălța niciodată.

Ce înseamnă deci expresia: „să acceptăm jugul cerului”?

Prin faptul că luăm voia lui Dumnezeu și o punem asupra noastră, ea ne conduce spre împlinirea scopului pentru care am venit pe pământ”. Fără acest „Jug”, patimile, poftele și dorințele noastre ne pot duce în o mie de direcții greșite, dar ce se întâmplă dacă suntem conduși de Cuvântul lui Dumnezeu, dacă luăm Jugul Lui? Ne putem înălța, pentru că El ne înhamă dorințele, plăcerile și patimile, așa cum jugul înhamă puterea unui bou.

De aceea, în limba ebraică, cuvântul pentru „jug” este „OL” care are aceeași rădăcină cu cuvântul „OLE”, care înseamnă „a se înălța”.

Așadar, Dumnezeu ne-a învățat că pâinea sclaviei avea să devină pâinea eliberării. De ce? Pentru că noi suntem cu adevărat liberi numai atunci când devenim un slujitor al lui Dumnezeu, când luăm jugul Lui și canalizăm toată puterea noastră pentru împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, a voii Sale desăvârșite în viețile noastre. Aceasta este adevărata libertate. Altfel, mă voi concentra numai pe dorințele firii mele, pe plăcerile și patimile mele și voi face tot ce voi dori să fac, dar în felul acesta nu voi ajunge nicăieri în viață, ci voi fi un sclav al stomacului meu, al emoțiilor mele și al firii mele. Dar dacă sunt un slujitor al lui Dumnezeu, îmi voi înhăma toată puterea mea la jugul Lui și o voi folosi pentru slava Sa, iar Cuvântul lui Dumnezeu mă va ajuta să devin ceva măreț, un adevărat fiu al Tatălui ceresc.

a - Vă voi învăța încă ceva despre azimi.

Așa cum am văzut, azimile sunt pâinea pe care am mâncat-o ca sclavi, dar apoi au devenit pâinea eliberării noastre. Știți ce vrea să ne învețe Dumnezeu prin aceasta?

Dumnezeu ne învață că ceea ce am crezut că era un simbol al chinului și suferinței, a durerii noastre, a devenit simbolul celei mai mari bucurii. De ce aceasta? Pentru că Dumnezeu a luat pâinea care era simbolul sclaviei și a prefăcut-o în pâinea eliberării, a răscumpărării noastre.

Dumnezeu ne învață prin azimi o lecție mare în viață. Astfel, noi trecem de multe ori în viață prin încercări și lucruri dureroase, dar azimile ne învață că trebuie să avem credință ca să putem înțelege că ceea ce credem că este dureros, va fi într-o zi sursa celei mai mari bucurii, a celei mai mari biruințe a noastre. Într-o zi vom înțelege că ceea ce am crezut că este sursa celei mai dureri și decepții din viața noastră, a lucrat de fapt spre binele nostru, pentru că Mesia va veni și va schimba totul dintr-o mare înfrângere, într-o mare biruință.

Aici este nevoie de credință, iar Dumnezeu ne învață că azimile sunt pâinea credinței, a încrederii în El.

Evreii au văzut că pâinea pe care au mâncat-o în timpul robiei lor, a devenit pâinea libertății lor.

Nădăjduim că vom vedea și noi aceasta în viața noastră: că lucrurile pe care le credem dureroase se vor întoarce într-o zi spre bine, iar atunci vom vedea că au lucrat de fapt spre binele nostru și ne-au condus la cea mai mare bucurie pe care am trăit-o vreodată.

Știți ce spunem noi când Îi aducem închinare lui Dumnezeu după ce mâncăm azimile? Spunem că atunci când va veni Mesia, vom înțelege că tot ce am suferit aici pe pământ a avut numai scopul de a ne desăvârși, de a ne pregăti pentru venirea Sa.

Acesta este motivul pentru care în încheiere am să vă împărtășesc această poveste pe care v-am mai spus-o și care este adevărată. Ne-a fost spusă de fiul unui rabin care a dorit să părăsească Europa acum o sută de ani. El voia să plece din Europa din pricina sărăciei, fiindcă locuia în Lituania. Astfel, și-a vândut toate proprietățile și afacerile pe care le avea, și a cumpărat bilete pentru el și familia sa pentru a merge din Lituania la Varșovia, din Varșovia la Odesa, din Odesa în Anglia și din Anglia în America.

Spunea că a ajuns împreună cu familia sa în gară pentru a prinde trenul de ora opt, trenul care avea să-l ducă la Varșovia, dar când a ajuns în gară a văzut că trenul tocmai plecase și se îndepărta. S-a dus și a întrebat:

„Ce tren este acela?”

„Este trenul de ora opt, dar astăzi a plecat mai devreme.”

„Cum adică a plecat mai devreme? Trebuia să plece la ora opt.”

„Nu știu de ce”, i s-a răspuns.

„Și care este următorul tren?” a întrebat el.

„Nu mai este alt tren. Acesta a fost singurul tren în direcția Varșovia.”

În zilele acelea nu era ca astăzi când, dacă pierzi un zbor, îl poți lua pe următorul. În vremea aceea, dacă pierdeai o legătură, pierdeai toată călătoria și nu primeai nici banii înapoi. Astfel, omul ținea în mână biletele pentru toată familia sa care nu mai valorau nimic, iar el își vânduse deja casa, afacerea, totul. Nu mai avea nimic, așa că s-a întors în orașul său fiind total distrus, dar o săptămână mai târziu a alergat la sinagogă plin de bucurie și a zis:

„Trebuie să aduc mulțumire, să aduc o jertfă de mulțumire.”

„Pentru ce vrei să aduci mulțumire?” l-a întrebat rabinul.

„Vreau să aduc mulțumirea pe care o aduce cineva care a fost salvat.”

„Cum adică ți-a fost salvată viața, doar în ultima săptămână ai fost aici în oraș?”

„Tocmai am primit ziarul de astăzi. Vă amintiți că trebuia să iau un tren spre Varșovia, iar de acolo trebuia să merg la Odesa, din Odesa în Anglia, iar din Anglia în America? Tocmai am aflat că nava cu care urma să călătoresc din Anglia în America s-a scufundat.”

Care era nava aceea? Titanicul. Este o poveste adevărată.

Imaginați-vă că în urmă cu câteva zile, omul acela stătea în gară și privea disperat cum trenul la care cumpărase bilete pleca fără el și familia sa. Probabil că și-a zis: „Nu pot să cred!” Poate a privit în sus și a zis: „Doamne, eu țin Sabatul, îmi cresc copiii în spiritul Torei, sunt un evreu bun, dau pomană și toate celelalte. De ce îmi faci aceasta?”

Știți care era răspunsul lui Dumnezeu dacă l-ar fi auzit?

„Eu tocmai ți-am salvat viața. Și nu numai viața ta, ci și pe a copiilor și a soției tale, iar dacă vei avea puțină răbdare, dacă vei aștepta o săptămână, vei înțelege ceea ce tocmai s-a întâmplat.”

De multe ori în viață, noi ajungem la concluzia că ceea ce am considerat că este dureros sau o mare decepție, este de fapt calea spre cea mai mare bucurie pe care o vom trăi vreodată. Eu cred că bărbatul acesta evreu a înțeles din această lecție, care era de fapt lecția propriei sale salvări, cât de mult îl iubea Dumnezeu, și și-a crescut copiii într-un mod diferit, devenind el însuși un om diferit.

Așadar, azimile ne învață această lecție minunată: Dacă avem răbdare, într-o zi vom înțelege că ceea ce am considerat că este o mare pierdere și decepție, este de fapt calea spre cea mai mare bucurie și biruință. Vedeți? Pâinea sclaviei a devenit pâinea eliberării.

Așadar, în seara aceasta am văzut cele mai importante cinci lecții pe care ni le dau azimile:

a - că trebuie să ne stăpânim și să ne conducem firea prin Cuvântul lui Dumnezeu;

a - azimile sunt o pâine curată și nu au nevoie de nimic dinafară pentru a oferi o definiție a importanței lor. Adevărata libertate înseamnă să înțelegem cine suntem cu adevărat, fără să avem nevoie de aprobarea altcuiva;

a - adevărata libertate nu înseamnă să facem ce vrem, ci să luăm jugul lui Mesia asupra noastră și să-l purtăm cu bucurie. Astfel, am fost învățați că adevărata eliberare vine odată cu primirea Cuvântului lui Dumnezeu;

a - adevărata libertate vine când devii un slujitor al lui Mesia, un întemnițat al Lui;

a - azimile sunt atât simbolul sclaviei cât și al libertății, iar Dumnezeu a făcut aceasta ca să ne învețe că ceea ce credem că este cauza durerii și a nefericirii noastre, va fi într-o zi calea spre salvarea noastră.

Nădăjduiesc că ați avut un timp minunat. Mi-a făcut plăcere să vorbesc în fața voastră.